

ПЕРЕВАЛЬСЬКА Мирослава Василівна (у заміжжі — Пшенична; 20. 07. 1972, Київ) — живописець, графік. Дочка [Василя](#) та [Марії](#), сестра [Євдокима Перевальських](#), дружина [Ю. Пшеничного](#). 1-а премія конкурсу «Образ жінки — образ нації» (1997). Членкиня НСХУ (1995). Закінчила Українську академію мистецтв (Київ, 1994; викладачі [Д. Лідер](#), [О. Бурлін](#), [С. Подерв'янський](#), [С. Зорук](#)). 1997—99 — викладач кафедри дизайну Державної академії легкої промисловості (Київ); від 2001 — кафедри графіки Видавничо-поліграфічного інституту Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут». Працює переважно в техніках олійного живопису, оригінальної та друкованої графіки. Творчість П. інспірована народним мистецтвом, іконописом та парсуною українського бароко, живописом українських авангардистів початку 20 ст. і майстрами світового мистецтва. Її роботи вирізняються нетривіальними темами, неординарними образно-художніми рішеннями, оригінальною композиційною побудовою, соковитими кольорами, декоративністю, емоційністю. Художниця через

символізм шукає тонку межу між реальним та ефемерним світом, гармонію у співвідношенні між пластикою форм і колоритом. Лейтмотив творчості П. — «жінка в житті й мистецтві», хоч її концепції виходять далеко за часові, гендерні або національні рамки. Учасниця всеукраїнських та міжнародних мистецьких виставок від 1991. Персональні — у Славутичі (Київська обл., 1996), м. Жирона (Іспанія, 1997), Києві (2002 — три експозиції, 2023), м. Турню (Франція, 2023). Деякі твори П. зберігаються в Запорізькому художньому музеї, у зібранні Національного університету «Києво-Могилянська академія».

Основні твори

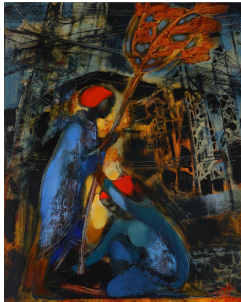
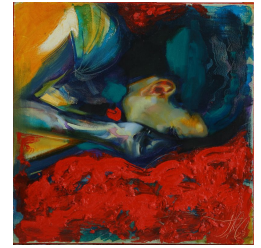
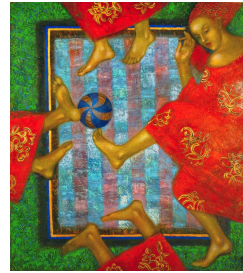
триптих «Сад стежин, що розходяться», «Передчуття», «Адам і Єва» (усі — 1994), «Квіти», «Тихий шепіт» (обидва — 1995), «Поклоніння самотності», «Сонячний день», «Весна» (усі — 1996), «Галшка Гулевичівна» (1997), «Не зманюй мене квітами» (2001), «Жіночий футбол» (2004), «Ніла садить дуби в Нетішині» (2020), «2023», «Межа» (обидва — 2023); серії — «Варіації на тему...» (1993), «Пісні Хмельницької АЕС» (2020); цикли — «Євангельські мотиви» (1995—96), «Жінка — Берегиня — Творець» (1999), «Пори року» (2001).

Рекомендована література

1. Треті Сади. Живопис, графіка: Каталог творів. К., 2002;
2. Коновалова А. Вернісаж однієї родини // Образотворче мист-во. 2004. № 4;
3. Мирослава Пшенична-Перевальська: Каталог. Жінка. Творець і Берегиня. Живопис. К., 2007;
4. Художники Києва: Альбом. К., 2009;
5. Розмай незалежної України. Художники Києва: Альбом. К., 2011.

[К. М. Попович](#)

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Перевальська Мирослава Василівна / К. М. Попович // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-884722>. — Останнє поновлення : 2025.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).